

Εποπτεία

Προσπαθείς να μαντέψεις το πέρασμα. Πάει ώρα που σε έχει συνεπάρει η δύναμη ενός άγνωστου κοντσέρτου. Ξέρεις πως δεν είναι τόσο θέμα υπολογισμών, όσο ανάγκης εξεύρεσης ζωτικού χώρου. Το σώμα σου έχει μετατραπεί σε μουσική δίνη. Αφρισμένα κύματα γεμάτα μελωδικούς παλμούς που συγκρούονται δημιουργώντας αρμονικές εξάρσεις. Η κατασκευή δεν έχει κανένα εξ αρχής βασικό περιορισμό. Ούτε, όμως, και σχέδιο. Αναπτύσσεται αποσπώντας κομμάτια κενού που μεταμορφώνονται αυτόματα σε χώρο. Στην πορεία διαφαίνεται μια πρώτη αναζήτηση. Συστηματοποιείται στη συνέχεια. Μοιάζει λίγο με την αγωνιώδη πορεία στοιχείων που αναδύθηκαν από το πουθενά και που θέλουν να αποκτήσουν πεπρωμένο. Η πρώτη νότα ήχησε αναζητώντας τη συγχορδία που της έλειπε.

Οι νότες σχηματίζουν το σώμα που υπακούει πια σε άλλους ρυθμούς και επιταγές. Λίγο ακόμα και θα έχεις καταφέρει το ανέλπιστο. Να εισχωρήσεις βαθιά στην καρδιά της δημιουργίας. Να τραβήξεις το πέπλο. Να ακούσεις, επιτέλους, τον θόρυβο της ατμομηχανής που μαντεύεις πως πρέπει να υπάρχει. Της άορατης ατμομηχανής.

Γίνεσαι το πέρασμα που διοχετεύει τα νερά του μελωδικού φράγματος που λίγο ήθελε να ξεχειλίσει. Καταρράκτες πεντακάθαρων και ορμητικών νερών που ξοδεύουν τη δύναμή τους σε ένα εκκωφαντικό κατρακύλισμα. Πέφτουν αφρισμένα πριν τσακιστούν στο βάραθρο που τα καταπίνει λαίμαργα. Παφλασμοί που σκορπίζουν αντανακλάσεις πολύχρωμες και σιντριβάνια αρμονίας.

Δεν μπορείς, όμως, να σταματήσεις εκεί. Το ρεύμα σε παρασύρει, και 'συ δεν έχεις τη δύναμη να αντισταθείς. Η τονικότητα αλλάζει, επιβάλλοντας καινούργια διάθεση. Το τοπίο γίνεται γαλήνιο, τα αρχικά ρεύματα έχουν ενωθεί σε ποτάμι. Κι αυτό έχει προσαρμοστεί σε μια διαδρομή που κι αυτή με τη σειρά της ανασχεδιάζει το τοπίο. Τίποτα δεν μοιάζει να επιβάλλεται. Οι παραχωρήσεις είναι αμοιβαίες και απρόκλητες. Αυτορρύθμιση. Ανάγκη προσαρμογής και συμβιβασμού...

Ένας ωκεανός στο τέλος που μοιάζει απέραντος. Όλα τα ποτάμια εκεί θα καταλήξουν κάποτε. Κουβαλώντας τη μουσική που τραγούδησαν αλλά κι αυτή που θα 'θελαν και που δεν πρόλαβαν να τραγουδήσουν...

Μια μετακίνηση της κλίμακας του ενός τρισεκατομμυριοστού αβέβαιης μνήμης που δεν ήταν εντοπίσιμη. Που ξεγέλασε το τίποτα. Που ακύρωσε την αναπόφευκτη συντέλεια. Ο τελευταίος κραδασμός του αντίπαλου δέους. Το κοσμικό ρολόι συσπάστηκε ανεπαίσθητα προκαλώντας τη γέννηση του πρώτου ρεύματος με αβέβαιη τύχη. Μοναχικό ταξίδι μιας διαδρομής που έπρεπε να δημιουργηθεί. Εκτοπίζει την ανυπαρξία κι από τότε διαχέεται αναζητώντας την ενότητα...

Η μακρινή θάλασσα ολοένα και πλησιάζει. Περιμένει το τραγούδι σου για να το ταξιδέψει...

Το κοντσέρτο έχει φτάσει μέχρι τις εσχατιές της μνήμης σου. Σε κουβαλάει, παιχνίδι ανάλαφρο και παιδικό, σε μια διαδρομή που φέρνει ίλιγγο. Το σώμα σου χορεύει δίδοντας τον ρυθμό στον οποίο υπακούουν τα μελωδικά κύματα που ξεχειλίζουν τις κοίτες. Καταλαβαίνεις πως έρχονται από πολύ μακριά. Πως ξεφύγατε από την ίδια μήτρα. Απλά, στην πορεία διαφοροποιηθήκατε. Σαν να υπήρξε κάποιος άτυπος καταμερισμός ευθυνών και αρμοδιοτήτων. Ενιαίο υλικό που υφίσταται άπειρες μεταμορφώσεις...

Η θάλασσα βρέχει ήδη τα πόδια σου. Οι μουσικοί σχηματισμοί σμίγουν με τα κύματα και χάνονται. Ο ήλιος έχει χαλαρώσει πηγαίνοντας προς τη δύση του. Δεν έχεις καταλάβει πως ο παφλασμός που μόλις ακούγεται είσαι εσύ. Έγινες θάλασσα...

Καμμιά οδύνη. Μα ούτε και αγαλλίαση...

Σου έχουν μάθει να λειτουργείς δημιουργώντας νοήματα. Προσπαθείς και τώρα να καταλάβεις την αιτία. Γιατί πίσω από όλα -έτσι σου έχουν μάθει- πρέπει να υπάρχει κάποια αιτία. Κι αν αυτό δεν είναι απαραίτητο;..

Η συνάντηση

Μετράς τα απομεινάρια της ζωής ξέροντας πως στο τέλος τίποτα δεν θα 'χει μείνει. Πρόσωπα, τόποι, ήχοι, χρώματα, μυρωδιές, αντάρα γίναν μακρινή που χάθηκε... Ένα ναρκοπέδιο χωρίς περίφραξη, χωρίς προειδοποιητικές πινακίδες, να τι απόμεινε, που έπρεπε να διαβείς υποχρεωτικά. Κάθε σπιθαμή που κέρδιζες μεταφραζόταν σε μια νίκη. Ποιος ήταν, όμως, ο αντίπαλος; Ποιον έπρεπε να νικήσεις;

Το τελευταίο διάστημα πειραματιζόσαι με το όνειρο. Η ιδέα να το δαμάσεις σου 'χει γίνει εμμονή. Ο Αλέξανδρος σου 'χε μάθει την τεχνική. Ήταν μια διαδικασία επίπονη, εξουθενωτική. Στην αρχή τα βράδια φοβόσουν μη σε πάρει ο ύπνος και παρασυρθείς στην άλλη όχθη της ζωής, εκεί που όλα ξαναγίνονταν σύμβολα. Δεν ήταν λίγες οι φορές που έμενες ξάγρυπνος ως το πρωί, μέχρι που εξουθενωμένος πια παραδινόσουν στον ύπνο. Με τον καιρό, όμως, συνήθισες, ανυπομονούσες να γλιστρήσεις στο μαγικό του σύμπαν και να το εξερευνήσεις, να φτάσεις μέχρις εκεί που ποτέ πριν δεν φανταζόσουν ότι θα μπορούσες να 'φτανες· μέχρι τις απαγορευμένες περιοχές...

Όσο περνούσε ο χρόνος τόσο τελειοποιούσες την τεχνική. Οι αρχικοί φόβοι είχαν υποχωρήσει, δεν σε «πήγαινε» πια το όνειρο, ήσασταν ισότιμοι παίκτες σε ένα έργο ελεγχόμενων ως ένα σημείο αυτοσχεδιασμών. Μια διάφανη κουρτίνα μόνο μας χώριζε τότε, μια σου κίνηση θα ήταν αρκετή για να μ' αντάμωνες, μια κίνηση που έμελλε να γίνει. Και έγινε.

Μια συγκεκριμένη επιλογή οδηγεί σε ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα· αυτό συμβαίνει στη ζωή. Στον ρευστό και διαρκώς μεταβαλλόμενο, όμως, κόσμο του ονείρου όλα ήταν δυνατά. Είχες την ευχέρεια να ξεκινήσεις πάλι από την αρχή κάνοντας άλλες επιλογές και να οργανώσεις μια καινούργια διαδρομή...

Βρισκόσουν, λοιπόν, και πάλι στο σημείο απ' όπου όλα ξεκινούσαν κι όλα ήταν διαφορετικά, οι άνθρωποι, οι χρόνοι, οι συνθήκες, οι τόποι. Όμως... όσες δοκιμές κι αν έκανες, όσο κι αν προσπάθησες, το αποτέλεσμα στο τέλος παρέμενε πεισματικά το ίδιο. Κάποιο απροσδόκητο γεγονός -ασήμαντο τις πιο πολλές φορές- συνέβαινε, κι ανέτρεπε ό,τι είχε μέχρι τότε σχεδιαστεί. Μια δύναμη που βρισκόταν πέρα από τη δική σου σφαίρα επιρροής καθόριζε τη μοίρα των εξελίξεων.

Αρχίζες να συνειδητοποιείς πως αυτό που αποκαλούμε μοίρα ανάβλυζε μέσα από μια ασύμμετρη και σκοτεινή προοπτική, σαν συνιστώσα ενός γιγαντιαίου και εξελισσόμενου συνόλου απροσδιόριστης σύνθεσης. Αποτελούσες τη νότα ή και την παύση που κρίθηκε απαραίτητη στην παραγωγή της κοσμικής συμφωνίας που συνεχίζει να γράφεται, και που θα τελειώσει μαζί με τον κόσμο.

Κι εγώ περίμενα υπομονετικά την κίνηση που θα έκανες... Και η κίνηση έγινε. Τράβηξες το διαχωριστικό παραπέτασμα. Έκανες το βήμα. Είχες πατήσει στην άκρη μιας ατέλειωτης νύχτας.

Γραπώθηκες πάνω μου κι αφέθηκες στον ίλιγγο της ταχύτητας, παραδόθηκες στην αχανή ματιά του χάους... Τρόμαξες... Αυτό, όμως, μόνο στην αρχή. Στην πορεία αντιλήφθηκες πως δεν είχε τίποτα το αποκρουστικό εκείνη η ματιά. Ήταν γεμάτη

νοσταλγία και τρυφερότητα. Και δεν σου ήταν άγνωστη, αντίθετα, κατά έναν τρόπο περίεργο σου ήταν και οικεία. Την αναγνώρισες στο ξεψυχισμένο και γεμάτο γλύκα φως που ξέφευγε από τις γαλάζιες βουνοκορφές της Κρήτης την ώρα που ο ήλιος έδυε κι επούλωνε τις πληγές του κόσμου, στην πολύβουη ερημιά της απέραντης πλατείας Λεοπόλ και στο άγριο κυνηγητό των αγριμιών που αναζητούσαν απεγνωσμένα τον λύκο, στους μονολόγους της θείας Μελομένης και στην ανεξήγητη θλίψη που αντάμειβε το ονειρικό της παραλήρημα, στα ερωτικά παιχνίδια των αγοριών που ξόρκιζαν τον θάνατο μες στο καταμεσήμερο, στο φάντασμα της Μαργίνας των παιδικών σου χρόνων, στο αινιγματικό και γεμάτο πρόκληση βλέμμα του Ολιβιέ... στις ανεξήγητές σου φυγές, στις λευκές κι ακόλαστες νύχτες που αναζητούσες τον έρωτα σαν αντίβαρο στον τρόπο, στον νικημένο πανικό του ποιητή λίγο πριν αυτοκτονήσει, στη χωρίς λύτρωση τραγωδία του Σαλιέρι, στην πολυταξιδεμένη άνοιξη, που όσο κι αν προσπάθησε δεν έμαθε ποτέ πού άρχιζε και πού τέλειωνε ο κόσμος...

Την είχες αναγνωρίσει ακόμα στο βλέμμα του Βαν Γκογκ που άστραφτε σαν παγωμένη αστραπή και στοίχειωνε τον κόσμο, στα πρόσωπα που κρύβονταν όταν οι άλλοι έβγαιναν και που τα 'λεγαν αλλοπαρμένα, στο μεταμεσονύχτιο και μονότονο παραμιλητό της κουκουβάγιας, στην ξάστερη σιωπή του ουρανού που συντρόφευε κάποιες αφέγγαρες καλοκαιριάτικες νύχτες, στην επιμονή μιας μουσικής που απρόσκλητη ερχόταν να γεμίσει νοσταλγία την καρδιά σου...

Ένα απειροελάχιστο κλάσμα δευτερολέπτου ήταν αρκετό για να ξεφύγεις... και ξέφυγες. Όμως αυτά που έπρεπε να γνωρίσεις τα γνώρισες. Δεν έπρεπε να σ' αφήσω να χαθείς. Ενεργοποιώ τον μηχανισμό εκτάκτου ανάγκης. Αδυνατώ να εντοπίσω το στίγμα σου. Μια ασθενής ραδιοσυχνότητα, αόριστα γνώριμη, που πέφτει στην παγίδα των αισθητήρων μου με ξεγελά. Δεν είναι συμβατή με τις προορισμένες μου υποδοχές. Η αναζήτηση προβλέπεται επίπονη, κι από ένα σημείο και μετά ίσως και μάταιη. Η κατάσταση μοιάζει οριακή. Σε λίγο θα 'χει τεθεί εκτός ελέγχου. Κλίμακες μέτρησης μιας ασύλληπτης μικροκλασματικής τάξης απαιτούν αναπροσαρμογή των μεγεθών. Πρέπει να κινηθώ γρήγορα και στοχευμένα πριν σε χάσω για πάντα. Μια σκέψη μόνο με καθησυχάζει. Μια σπίθα νοσταλγίας ακόμα να καίει μέσα σου, θα 'ναι αρκετή για να με βρεις...

Προσπαθείς να βρεις το κατάλληλο πέρασμα. Κρυνώνεις. Θέλεις να γυρίσεις πίσω. Σου λείπει, όμως, το στίγμα. Δεν ξέρεις πού βρίσκεσαι. Αναζητάς ανταποκρίσεις. Εκπέμπεις σήματα. Ποιος σου 'μαθε την τεχνική, λοιπόν, αυτή αναρωτιέσαι, ενώ συνεχίζεις να πορεύεσαι. Αινιγματικές συχνότητες στροβιλίζονται στο πέρασμά σου σε αγεωγράφητες περιοχές, κινήσεις, αντιδράσεις, τεχνικές που οργανώνουν και προσανατολίζουν την αντίστροφη διαδρομή. Κάπου, όμως, θα πρέπει να υπάρχει και ο κεντρικός μηχανισμός του συστήματος· ο αθέατος συντονιστής. Λίγο ακόμα και θα τον εντοπίσεις, θα καταλάβεις την λειτουργία του. Λίγο μόνο να κρατήσεις ακόμη χωρίς να χαθείς...

Αυτή η αναζήτηση δεν έχει προβλέψιμη διάρκεια. Το πέρασμά σου στη ζωή δεν ήταν προσωπική σου υπόθεση. Ανταποκρίνεται σε μια κοσμική αναγκαιότητα που δεν δίνει ξεκάθαρο στίγμα προθέσεων. Δεν ενεργείς ακολουθώντας τη λογική ή τις αισθήσεις· αυτές είναι απούσες. Ο ζωτικός σου χώρος θα αρχίσει να συγκροτείται χωρίς να μετέχεις στη διαδικασία, χωρίς διαπραγμάτευση. Σαν μελλοντική οντότητα θα έχεις άθελά σου σηματοδοτήσει την παράλληλη συγκρότηση ενός άλλου ζωτικού χώρου, μιας άλλης οντότητας, χωρίς να υποπτεύεται η μια την ύπαρξη της άλλης. Ο μοναδικός σας σύνδεσμος μοιάζει με καταδίκη, κι αυτή δεν είναι άλλη από την υποχρεωτική σας συνύπαρξη. Έχετε την υποχρέωση να πορεύεστε αγνοώντας τις περισσότερες φορές η μια την ύπαρξη της άλλης. Η κάθε σου στιγμή πομπός και

δέκτης αναρίθμητων ενεργειακών κυμάτων, εξυφαίνουν τον ιστό που απορροφάται από τον γιγαντιαίο βηματισμό μιας συλλογικότητας, συμβάλλοντας έτσι στην τελική του διαμόρφωση... που με τη σειρά του εντάσσεται σε όλο και μεγαλύτερες συναθροίσεις σε μια πορεία γιγαντιαίων δρασκελισμών. Διαδικασία ατέρμονη που διαχέεται προς όλες τις κατευθύνσεις. Κύκλωμα που μαθαίνει να διαμορφώνει και να υπακούει σε ακριβείς ισορροπίες. Φορτία διαφορετικής δυναμικής και έντασης προσαρμόζονται ανάλογα με τις δραστηριότητες και τις αυξομειώσεις των υπόλοιπων φορτίων του χώρου που συγκροτούν την κάθε ατομικότητα, μη ανιχνεύσιμοι αναμεταδότες τάσεων φροντίζουν να καλύπτουν με ακρίβεια τα μεγέθη χωρίς ποτέ να τα ξεπερνούν. Απόγειο του ενός - ναδίρ του άλλου· γιατί έτσι πρέπει...

Λικνίζεσαι στα σκοτεινά νερά του πρώτου πλάσματος. Σε λίγο θα έχουν διαποτίσει το νευραλγικό σου κέντρο επιτρέποντας τη λειτουργία του, όμως εσύ θα διακρίνεις μόνο την κορυφή του παγόβουνου.

Βρίσκομαι βαθιά στα σκοτεινά νερά σου. Ενεργώ όπως ο προγραμματιστής που επιχειρεί πάνω στην κονσόλα ενός πολύπλοκου μηχανισμού που τον βρήκε να υπάρχει. Δεν με αντιλαμβάνεσαι γιατί βρισκόμαστε σε πλήρη ώσμωση. Έχουμε γίνει, ουσιαστικά, ένα. Είμαι η άκρη της ρίζας που τροφοδοτεί το δέντρο της ύπαρξης, ο αποκωδικοποιητής μιας κοσμικής λογικής που είναι ο εντολέας μου, ο μετασχηματιστής ενός κατακλυσμιαίου φορτίου μιας ασύμμετρης, μιας άπειρης λογικής...

Έχεις μόλις διαβεί το σύνορο, χωρίς να έχεις ξεπεράσει ακόμα την απόσταση ασφαλείας. Προς το παρόν δεν έχεις παροπλιστεί. Οι όποιες απώλειες είναι ακόμα αναστρέψιμες...

Βρίσκεσαι στο μεσοδιάστημα της υποχρεωτικής παραμονής. Εγκαταλείποντάς το δεν θα υπάρχει πια δυνατότητα επιστροφής. Από τη στιγμή εκείνη και μετά η δική σου παρέμβαση στον χώρο και τον χρόνο θα περιοριστεί στο ελάχιστο· για να πάψει στο τέλος να υπάρχει. Σειρήνες αποπλάνησης ηχούν. Η ματιά του χάους απρόσμενα φιλική πέφτει επάνω σου σαν προστασία. Κυματισμοί νύχτας ζεστοί σε συντροφεύουν στην ανταρσία. Και τότε, μέσα σε μιαν αναλαμπή ενός έσχατου υπολείμματος ενστίκτου θαρρώ πως με αναγνώρισες. Κλείνεις τ' αφτιά. Εκείνη τη στιγμή θα πρέπει να είδες ξεκάθαρα, θα πρέπει να αντιλήφθηκες, και ήταν τότε που άρχισες να κρυνώνεις. Η νοσταλγία χτύπησε την πόρτα της ζωής ξανά. Οι μεθυστική μυρωδιά των γιασεμιών που κουβάλησε ο άνεμος γέμισε το δωμάτιό σου και ζύπνησε τη δίψα της ζωής και του έρωτα...

Δεν επέλεξες τη νύχτα μόνος σου· εγώ ήμουν που βοήθησα να αντιστραφούν οι όροι. Μακρά και οδυνηρή περίοδος προετοιμασίας, πίστεψα πως οι συνθήκες είχαν ωριμάσει, πως θα μπορούσες να βγεις δυνατότερος από αυτή τη δοκιμασία, πως θα κέρδιζες ξανά το δικαίωμα να ζεις. Δεν είχα πέσει έξω.

Ευπνάς... Και ακούς τη ζωή πρώτα να χτυπά γύρω σου κ' ύστερα μέσα σου. Είναι σαν να επιστρέφεις μετά από ένα μεγάλο και δύσκολο ταξίδι. Όμως δεν θέλεις τώρα να σκεφτείς τι είδες, τι πέρασες, και γιατί τα πέρασες. Τώρα ξέρεις, τώρα ξέρουμε, πως υπάρχουν πόρτες που δεν μπορούν, που δεν πρέπει να ανοίξουν ποτέ.